

na tělesné neporušenosti, která jest vážnějšího rázu a ve svých důsledcích pro postiženého značnějšího dosahu; takovou újmou není pouhé lehké uškození na těle, o něž jde i v souzeném případě a jež záleželo jen v podlouhlé raně, asi 1 cm dlouhé a 3 mm široké na nose, a v citlivosti (bolestivosti) nosní klenby na dotek a na tlak. Kromě toho poukazuje k řečenému výkladu pojmu úrazu (jak v citovaném rozhodnutí podrobně odůvodněno) i srovnání odstupňování trestů podle § 86 tr. zák. s odstupňováním trestů i v jiných ustanoveních, vztahujících se k trestným činům proti bezpečnosti těla (nejmž §§ 142, 143, 156 tr. ř.), takže není pro širší než řečený výklad ani opory v zákoně. Účinek, který nastal ze skutku, v němž obžaloba shledává zločin § 85 b) tr. zák., podle obžaloby a podle výsledků hlavního přeličení v osobě Marie K-é, není tudíž při správném výkladu zákona úrazem na zdraví (tělesné bezpečnosti) po rozumu druhého odstavce § 86 tr. zák.; není tu přitěžující okolnosti, pro niž by nastala trestní sazba tam stanovená a tím podle čl. VI B 4 c) uvoz. zákona k tr. ř. i příslušnost porotního soudu; výrok nalézacího soudu, že je k projednání a rozsouzení věci nepřislušným, stal se neprávem, pročež bylo rozsudek, jímž se tak stalo, z důvodu § 281 čís. 6 tr. ř. zrušiti a uznati podle § 288 čís. 2 tr. ř., jak se stalo, a to podle § 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na r. 1873 ihned v zasedání neveřejném, ano se tímto rozhodnutím vyhovuje zmatečným stížnostem, podaným — jak dovedeno — ve prospěch obžalovaného a rozhodnutí ve věci samé dosud není možné, naopak nelze se obejít bez nového hlavního přeličení v prvé stolici.

Čís. 3932.

Skutková podstata § 312 tr. zák. nevyžaduje urážku dosahující stupně § 487 a násl. tr. zák.; stačí výrok zlehčující úřední autoritu napadeného, je-li si pachatel vědom toho, že jím tuto autoritu zlehčuje.

Spadá sem výrok vykazující exekuční orgán z místnosti.

Kdo na pachatele k spáchání trestného činu již rozhodnutého úmyslně působí za tím účelem, by ho v jeho rozhodnutí posílil, k dokonání činu podnítil a povzbudil, jest intelektuálním pomocníkem ve smyslu § 5 tr. zák., třebaže vyvíjí onu činnost teprve, když bezprostřední pachatel s provedením trestného činu již započal.

(Rozh. ze dne 6. září 1930, Zm I 805/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného Václava F-a do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 11. prosince 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák. a spoluvinou na přestupku proti bezpečnosti těla podle §§ 5, 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Proti odsouzení pro přešupek § 312 tr. zák. namítá zmáteční stížnost, že »jest pochybovati, zda tvoří výrok pronesený obžalovaným k úřednímu orgánu: »Er solle sehen, daß er hinauskomme« skutkovou podstatu přešupku § 312 tr. zák.; je prý možno, že jde o nedorozumění, že exekuční orgán, jsa velmi rozčilen, rozuměl nesprávně nezávadným slovům obžalovaného, který prý mu řekl jen, by šel k S-ovi. Než rozsudek takovýto omyl svědkův nezjišťuje a obžalovaný se jím ani nehájil. Výrok, v rozsudku zjištěný, právem soud podřazuje pod trestní ustanovení § 312 tr. zák., který nežádá, by urážka úřední osoby dosáhla takového stupně, jaký předpokládá na př. přešupek urážky na cti podle §§ 487 a násl. tr. zák.; k naplnění oné skutkové podstaty stačí každý výrok zlehčující úřední autoritu napadené osoby, je-li si pachatel vědom, že jím úřední autoritu zlehčuje; výrok, jehož použil obžalovaný proti úřednímu orgánu při výkonu jeho služby, jsa si vědom těchto okolností, jak rozsudek výslovně zjišťuje, a jímž vykazoval úřední osobu z místnosti, v níž měla předsevzítí úřední výkon, nepochybně zlehčuje úřední autoritu napadeného exekučního orgánu, není jen pouhým nezdvorným nebo neslušným chováním, nýbrž přímou urážkou úřední osoby. Rozsudek sice nezjišťuje výslovně, že si obžalovaný byl vědom, že svým výrokem zlehčuje úřední autoritu, avšak tato náležitost plyne nutně jednak ze zjištěného doslovu výroku, jednak i z další v rozsudku zdůrazněné okolnosti, že obžalovanému bylo známo úřední postavení N-ovo, an ho N. výslovně na to upozornil, že před ním stojí jako úřední osoba ve službě.

Proti odsouzení pro přešupek §§ 5 a 411 tr. zák. namítá zmáteční stížnost podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že odsuzující výrok neobstojí, ano prý nebylo zjištěno, že obžalovaný vybízel S-a k lehkému ublížení na těle; i když použil slov »Schlag ock zu«, nemohl prý věděti, že z činu vzejde lehké ublížení na těle. Zmateční stížnost není provedena po zákonu. Rozsudek praví, že se výrok o vině Pavla S-a ve směru přešupku proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. zák. zakládá na doznání obžalovaného Pavla S-a ve spojení s trestními oznámeními a s výpovědmi svědků. Podle rozsudečného výroku spočívá trestní vina S-ova v tom, že dne 16. února 1928 na státní silnici u S. Oskaru Sch-ovi zúmyslně způsobil lehké ublížení na těle, které zanechalo viditelné známky a následky. Přesvědčení o spoluvině obžalovaného F-a na tomto přešupku, totiž, že jeho vykonání radou a pochvalou nastrojil a k němu úmyslně dal podnět, odůvodnil soud úvahou, že týmiž průvodními prostředky (jež byly výše uvedeny k odůvodnění přesvědčení o vině Pavla S-a) pokládá soud za prokázáno, že obžalovaný Václav F. obžalovaného S-a k tomuto jednání, t. j. k úmyslnému lehkému ublížení na těle, tím povzbuzoval, že na něho volal »Schlag ock zu«. Rozsudek tedy zjišťuje, že obžalovaný F. povzbuzoval S-a, by způsobil Scho-vi úmyslné lehké ublížení na těle; toto zjištění jest kryto oněmi výsledky průvodního řízení, a tudíž soud právem uznal stěžovatele vinným jako intelektuálního pomocníka při

činu S-ově podle §§ 5 a 411 tr. zák. Jest uvážiti, že i ten, kdo na pachatele, k spáchání trestného činu již rozhodnutého úmyslně působí za tím účelem, by ho v jeho rozhodnutí posílil, ho k provedení, pokud se týče k dokonání činu podnítl a povzbudil, má za čin jím spáchaný zodpovědnost jako intelektuální pomocník, to i, když svoji činnost vyvíjí teprve v době, kdy bezprostřední pachatel s provedením trestného činu již započal. Pokud zmateční stížnost nedbá skutkových předpokladů rozsudku a na kusém podkladu provádí hmotněprávní zmatek, není doličena po zákonu a nelze k ní přihlížeti.

Čís. 3933.

Je-li slovní vyhrůžka sesílena bezprostředně následujícím skutečným násilným jednáním pachatele proti napadenému (lehkým poraněním), jest to i ono jednání přičítati za samostatné souběžné trestné činy.

Okolnost, že pachatel proti ohroženému bezprostředně po vyhrůžce oním způsobem jednal, může míti význam jednak pro zkoumání pachatelova úmyslu uvésti ohroženého ve strach a nepokoj, jednak otázky, zda pachatelova vyhrůžka, hledíc na důležitost zla, jímž bylo hrozeno, byla vzhledem k tomu, jak byla provedena, způsobila vzbuditi důvodnou obavu.

Pro pojem »následků« (§ 411 tr. zák.) nestačí zjistiti jen viditelné známky (modřiny a boule), nýbrž jest třeba zjistiti i porušení (aspoň nepatrné) tělesného zdraví (neporušenosti) napadeného.

(Rozh. ze dne 11. září 1930, Zm I 651/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 31. července 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými: Jaroslav M. zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a přestupkem úmyslného uškození na těle podle § 411 tr. zák., František M. přestupkem úmyslného uškození na těle podle § 411 tr. zák. a Eleonora H-ová přestupkem dílem dokonáného, dílem nedokonáného úmyslného uškození na těle podle §§ 8, 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém obsahu a věc vrátil soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Kromě právní námitky podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., v níž se popírá způsobilost výroku obžalovaného Jaroslava M-a, naplniti pojem vyhrůžky ve smyslu § 99 tr. zák., uplatňuje zmateční stížnost ohledně tohoto zločinu věcně i zmatek podle § 281 čís. 10 tr. ř., ježto nemůže v jednání obžalovaného, ana byla vyhrůžka uskutečněna v menší přestupek, jíti o dva samostatné delikty podle §§ 99 a 411 tr. zák., nýbrž že onen odpadá. Tento názor není správný; tam, kde má na slovní vy-